

А Тихолъ запомни отъ край до край пѣсенъта на коса. Свири, повтаря, потрета, подесетя нѣкои по-мжчни извивки. И когато се измори отъ свирене и трѣгна къмъ кжпинака, дѣдо Страхилъ се зададе насреща му.

— Изгладнѣ ли, Тихоле? — рече той. — Хайде, трѣгвай да обѣдваме!

III.

Върнаха се заедно. Обѣдваха. Дѣдо Страхилъ е умеренъ. Бѣхталъ пжтъ, обхождалъ гората — всичко е на редъ. — Азъ ще дрѣмна, — дума на Тихола. — Дрѣмни и ти. Подирѣ пладне може да те водя за малини.

И, дорде го видишъ — заспа.

Тихолъ погледа дѣда си, повѣртѣ се. Не му се спи. Излѣзе навънъ. Стаило се всичко, кротува. Изведнѣжъ, мина му презъ ума:

— Какъ бѣше?

Наду устни, опита. Не не е тѣй. Сбѣрка. Още веднѣжъ. Пакъ не е тѣй. Първото, „доброутру“-то отъ пѣсенъта на коса — какъ бѣше? Влѣзе, взе габровата свирка отъ лавицата. Само да опита. И забрави, че дѣдо му спи. Веднѣжъ, дваждъ наду тихичко свирката, едвамъ едвамъ чуто, а после прѣститѣ му заиграха ситно-ситно и пѣсенъта на коса, съ „доброутру“-то и цѣлата покана до гължбитѣ, се разлѣ нашироко. Но тѣкмо въ най-мжчната, и най-дългата извивка, дѣдо Страхилъ скокна като ужиленъ отъ одѣра, завтече се съненъ още къмъ вратата и викна:

— Дрѣждъ, Тихоле, да го хванемъ!

Тихолъ се уплаши, скри свирката задъ гърба си и попита разтреперанъ:

— Кого?

— Косътъ! Не го ли чу? Ей сега ми пѣеше надъ главата!

Но, като стигна до вратата и я видѣ затворена, дѣдо Страхилъ се озърна, видѣ свирката задъ гърба на Тихола и зина:

— А? Тихоле?

— Бѣхъ забравилъ какъ пѣеше, че рекохъ да си го повтора! — смѣнка Тихолъ.